

да дигне глава. Тя само хванала кученцето съ ржка и го притиснала около себе си.

Изведнажъ Лалка потреперала. Подигнала глава и почнала да се заслушва. Задъ вратата чула гласа на баба Тодора и други гласъ — на съсѣда имъ. Баба Тодора молѣла съсѣда си утрѣ рано да дойде да вземе Звѣздица и я убие. Тя сама не могла да стори това, защото ѝ била мила. Съсѣдътъ се съгласилъ.

Когато бабата влѣзла въ стаята, Лалка лежала и силно държала Звѣздица. Тя ги мислѣла за заспали. Изгасила свѣщъта и, като се изкашшила, легнала да спи.

VI.

Баба Тодора заспала дълбоко. Въ стаята било съвсѣмъ тихо. Вънъ звѣздитъ на небето ясно блѣщѣли, и луната свѣтѣла.

Лалка станала прѣдпазливо, овила се въ една вехта дрешка, повикала шепнешкомъ Звѣздица и отишла къмъ вратата.

Тя рѣшила да иде съ Звѣздица при царя, за да го моли да не ѝ искатъ данъкъ. — Тя ще му разкаже какъ тѣ, двѣтѣ, се обичатъ, така се обичатъ, че не могатъ да живѣятъ една безъ друга, че тя нѣма никого на свѣта, освѣнъ Звѣздица и, ако ѝ зематъ и нея, остава да умре.

Лалка мислѣла, че царътъ като е издавалъ тази заповѣдъ, навѣрно, не е помислялъ за тѣзи бѣдни хора, които не могатъ да платятъ такъвъ данъкъ за кучетата си и които не могатъ да се рездѣлятъ. Бабата ѝ каза, че градътъ, кждѣто живѣе царътъ, е далече, много далече. Е, нека бжде далече, — Лалка и Звѣздица ще идатъ, макаръ и да вървятъ день и нощъ.

— Да вървимъ, Звѣздице, — тихо прошепнала Лалка и зела кученцето на ржѣ; — да бързаме, додѣто не се е събудила баба Тодора.

Лалка прѣдпазливо дошла до вратата, отворила и погледнала на двора.

Ахъ, какъ било студено и страшно вънъ! На-